

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FURÛĞ FERRUHZÂD

ایمان میاوریم به آغاز فصل سرد

İnanalım
Soğuk Mevsimin
Başlangıcına

Türkçesi: Ali Güzelyüz

Furûğ Ferruhzâd

İNANALIM SOĞUK MEVSİMİN BAŞLANGICINA

ایمان بیاوریم به آغاز فصل سرد

Farsça aslından çeviren:

Prof. Dr. Ali Güzelyüz

DEMAVEND

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Demavend Yayınları: 33

1. Baskı, İstanbul, Ağustos 2015

Yayın yönetmeni: Neval Güzelyüz

Kapak tasarımı ve iç düzen: Demavend

Eserin özgün adı: İmân beyâverim be âğâz-ı fasl-ı serd

Farsçadan çeviren: Prof. Dr. Ali Güzelyüz

Dili: Farsça-Türkçe

© Bütün hakları saklıdır. 5846 Sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası'nın hükümlerine göre bu kitabın tamamı ya da bir bölümünün, izinsiz olarak elektronik, mekanik, fotokopi veya herhangi bir kayıt sistemi ile yayınlanması, çoğaltılması ya da depolanması yasaktır.

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayıncı Sertifika No: 27406

ISBN: 978-605-9986-11-3

Kütüphane Bilgi Kartı (Cataloging-in-Publication Data)

1. İran edebiyatı 2. Şiir 3. Furûğ Ferruhzâd

Demavend Yayınları

Başak Mah. Yeşil Vadi Cad. Metrokent, A1 Blok, D. 87

Başakşehir-İSTANBUL

☎ : 0090 212 500 36 07 – 0090 542 311 17 89

Baskı ve cilt: Ofis Matbaa Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 14973

E-mail: demavend@demavend.com.tr

Web: <http://www.demavend.com.tr>
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

İÇİNDEKİLER

Furûğ Ferruhzâd (1935-1967).....	5
ایمان بیاوریم به آغاز فصل سرد	10
İnanalım Soğuk Mevsimin Başlangıcına	11
بعد از تو ای هفت سالگی.....	38
Senden Sonra Ey Yedi Yaş	39
پنجره.....	46
Pencere	47
دلَم برای باغچه می سوزد	54
İçim Yanıyor Bahçeye	55
کسی که مثل هیچ کس نیست	66
Kimseye Benzemeyen Kimse	67

تنها صداست که می ماند.....	76
Sadece Sestir Kalıcı Olan.....	77
پرنده مردنی است	82
Kuş Ölümlüdür.....	83

FURÛĞ FERRUHZÂD (1935-1967)

Furûğ Ferruhzâd, 4 Ocak 1935 tarihinde Tahran'da, burjuva bir ailenin kızı olarak dünyaya geldi. İlk ve orta-okulu tamamladıktan sonra, Kemalülmülk Sanat Okulu'nda resim dalında eğitim görmeye başladı. 16 yaşında lise öğrencisi iken Pervîz Şâpur ile evlendi. Bir erkek çocuk sahibi olduğu bu evlilik hayatı fazla sürmedi ve kocasından ayrılarak 32 yıl süren kısa ömrünün sonuna dek yalnız yaşadı. 13 Şubat 1967 tarihinde bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Genç yaşta aşk şiirleri söylemeye başlayan Furûğ, bu ilk şiirlerini *Rûşenfikr* (Aydın) gibi haftalık dergilerde yayınlamaya başladı. 1952 yılında *Esîr* (Tutsak) adındaki ilk şiir kitabı basıldığında ise henüz 18 yaşındaydı. Daha sonra 1956'da *Dîvâr* (Duvar) ve 1957'de *İsyân* (Başkaldırı) adlı kitapları yayınlandı. Bu şiir mecmualarının üçünde de romantizm hâkim olmakla birlikte; ikinci eseri olan *Dîvâr*'da, şiir konusundaki ilerleme ve deneyimleri açıkça göze çarpmaktadır. Kendisi bu konuda "*Esîr*'de ben sadece dış dünyayı yalın bir şekilde açıklıyordum. O zamanlar şiir, ruhuma işlememişti. Aksine kendisiyle aynı evde yaşadığımız bir eş, bir arkadaş gibiydik. Sonraları şiir bende kök saldı. Böylece benim için şiirin konusu değişmiş oldu. Artık şiiri sadece kendi duygularımı açıklamak için bir araç olarak görmüyorum. Aksine şiirin kökü bende sağlamlaştıkça, ben parçalara ayrıldım ve yepyeni dünyalar keşfettim." demektedir. Bu arada ilk üç eserindeki "aşk" şiirlerine ek olarak "kadının yoksunluğu" konusuna yönelmiştir. Kadının duygularından kaynaklanan bu yoksunluk elbette ki toplumun faktör ve değerlerinin ortaya çıkardığı yoksunluktan bütünüyle farklıdır. Ona göre "erkek"; bencil ve bazı hakları haksız olarak elde etmeyi kabul eden bir varlıktır. Furûğ'un "kadın"ı ise;

çarşaf ve peçeden kurtulmuş ve aile sorunlarının dışında bir dünyaya göz dikmiştir. Nitekim bu konuda şöyle demektedir:

Gel, ey erkek, ey bencil varlık

Gel, kafesin kapılarını aç.

Beni ömür boyu zindanda tutmuşsan eğer

Bari bir anlık olsun serbest bırak.²

Sonraları çağdaş şair ve yazarlarla yakınlık kurup dostlarının edebî çevresinden etkilenen Furûğ'un düşünce hayatında da önemli değişiklikler olmuştur. Bu değişiklikler sonucu yazdığı ve *Tevellodî Dîger* (Bir Başka Doğuş, Tahran 1963) adını verdiği şiir kitabında farklı bir ruha sahip toplumsal ve eleştirel şiirlerine yer vermiştir. Burada anlattığı "aşk", cinsel ve bedensel bir temeli ve kaynağı olan "aşk"tan tamamen farklıdır. Mizâh ve bir dereceye kadar da mistik yönü olan bu aşkta yaşam kanı akmaktadır. Doğayı betimleyen ve güzellikleri öven şiirleri de bizi yepyeni dünyalara götürmektedir. Furûğ, şiirlerinde zaman zaman kendine özgü yeni ve simgeli kavramlar kullanmıştır.

Dördüncü kitabı olan *Tevellodî Dîger*, gerçekten de onun şiirde yeniden doğduğunu göstermektedir. Furûğ bu eserde, kendi şiir yolunu çizmiştir. Önceki eserlerinde göze çarpan "olgunlaşmamışlık" artık tamamen ortadan kaybolmuştur. Bu şiirlerde, yıllarca deneyimden sonra "gerçekler dünyası"na tünel açan bir kadın görüyoruz.

Furûğ, çevresinde olup biten her şeyi şiirlerinde yansıtmıştır. Örneğin bir pınarı düşünüyor ve onun şeffaflığından, akışından, yolcuların susuzluğunu giderişinden söz ediyor. Bir buğday tarlasının hoş kokusunu anlatıyor. Yağmurun yağmasını, pencerelerin açılmasını arzuluyor. Kuşlardan söz ediyor, kuşların kafesteki tutsaklıklarından ve sonsuz uzaydaki özgürlüklerinden...

Furûğ'a göre şiir, kendisini "varlık"a bağlayan pencere-
dir. Nitekim bu konuda şöyle demektedir: "Bana göre şiir, ona
yaklaştığımda kendi kendine açılan bir penceredir. Yanında
oturuyorum, bakıyorum, şarkı söylüyorum, bağıriyorum, ağlı-
yorum... Pencerenin öte yanında bir varlık olduğunu; orada
birinin, belki de iki yüz, üç yüz yıl sonra yaşayacak birinin
beni dinlediğini biliyorum. Şiir, geniş anlamıyla "varlık"a
bağlanmak için bir araçtır. Onun en iyi yönü, insanın şiir
söylerken "Ben de varım" ya da "Ben de var idim" diyebil-
mesidir. Ben, şiirimde bir şey aramıyorum. Aksine şiirimde
kendimi yeni yeni buluyorum¹."

Sinemaya da ilgi duyan Furûğ, İbrâhîm Golistan'la
birlikte birkaç filmin çekimini gerçekleştirdi ve bu alanda
büyük başarılar göstererek uluslararası bir ödül kazandı.

Îmân Beyâverîm be Âğâz-ı Fasl-ı Serd (1973)
(İnanalım Soğuk Mevsimin Başlangıcına) adlı şiir kitabı ile
bazı seçme şiirlerinden oluşan *Gozîde-i Eş'âr* (1974) ve
Gozîne-i Eş'âr (1985) adlı eserleri ölümünden sonra yayım-
landı.

Îmân Beyâverîm be Âğâz-ı Fasl-ı Serd adlı eserindeki
uzun şiirleri Furûğ, kendi duygularını anlatmak için seçmiş-
tir. Ancak uzun şiirlerde vezin bakımından pek başarılı
olduğu söylenemez. Hatta bu şiirlerde zaman zaman bazı
sözcükleri yersiz kullanmış ya da tekrarlamıştır. Öyle ki,
bazı şiirlerden bir parça atılması durumunda bile şiirde bir
eksiklik yaratmaz. Gerçek şu ki Furûğ, geniş ve güçlü duygu-
larını açıklamak için bu şekli uygun görmüş ve başka şairleri
taklit etmek istememiştir. O, yaşamın bütün anlarında "şair
olmak" gerektiğine inanıyor ve "Şair olmak demek, insan
olmak demektir. Kimilerinin tanınm, günlük davranışlarının
şiirle ilgisi yoktur. Yani sadece şiir söyledikleri zaman

şairdirler. Sonra iş bitiyor... Ben bu kişilerin sözlerini kabul edemem.” diyordu.⁴

Aynı adı taşıyan uzun bir şiirle başlayan bu eserde Furûğ, yıllarca deneyim, araştırma, ümitsizlik, şaşkınlık, gördüğü yalan dolanlar, tuzaklar, hileler, eziyetler, ikiyüzlükler karşısında kendini her zamandan daha çok yalnız hissediyor ve soğuk mevsiminin başlayacağına inanıyor. Soğuk mevsimde ne olabilir? Kış, soğuk veya ölüm. Evet, bunların üçü de mevsimlerin sonudur. Tabiat mevsimlerinin sonu, kış; yaşam mevsiminin sonu, ölüm ve soğuk yani donmak, yani yaşamamak. Furûğ, bu anlarda mevsimlerin sırrını anlıyor ve şöyle diyor:

Ve bu benim

Yalnız kadın

Soğuk mevsimin eşiğinde

Toprağa bulanmış varlığı anlamının başlangıcında

Ve sâde ümitsizlik ve gökyüzünün hüznü

Ve bu çimentolu ellerin güçsüzlüğü

Zaman geçti

Zaman geçti ve saat dört kez çaldı

Dört kez çaldı

Bugün Dey ayının ilk günü (21 Aralık)

Mevsimlerin sırrını biliyorum ben

Ve anların sözünü anlıyorum...⁵

¹ Bkz. “Musâhabe-yi Sadreddin İlâhî bâ Furûğ”, *Mecelle-yi Sepîd o Siyâh*, İsfend 1345/Mart 1967.

² Ahmed Futûhî, “Furûğ Ferruhzâd”, *Negîn*, Şomâre 57, Behmen 1348 (sayı: 57, Şubat 1970) s.18.

³ Bkz. *Harfâyî bâ Furûğ Ferruhzâd*, İntişârât-i Morvârid, Tahran 1356/1977, s.48.

⁴ bkz. Ferhâd 'Abidîni, “Seyrî der surûdehâ-yi Furûğ”, (II. Bölüm), *Negîn*, sayı: 130, s.25.

⁵ Behrûz Celâli, *Divân-i Es'âr-i Furûğ Ferruhzâd*, 4. bs., Tahran 1374/1995, s.423-424.

İNANALIM SOĞUK MEVSİMİN BAŞLANGICINA

ایمان بیاوریم بہ آغاز فصل سرد

ایمان بیاوریم به آغاز فصل سرد

و این منم

زنی تنها

در آستانه فصلی سرد

در ابتدای درک هستی آلوده زمین

و یأس ساده و غمناک آسمان

و ناتوانی این دست‌های سیمانی.

زمان گذشت

زمان گذشت و ساعت چهار بار نواخت

چهار بار نواخت

امروز روز اول دیماه است

من راز فصل‌ها را می‌دانم

و حرف لحظه‌ها را می‌فهمم

نجات دهنده در گور خفته‌است

و خاک، خاک پذیرنده

اشارت‌یست به آرامش

زمان گذشت و ساعت چهار بار نواخت.

İNANALIM SOĞUK MEVSİMİN BAŞLANGICINA

Ve bu benim

Yalnız kadın

Soğuk mevsimin eşiğinde

Toprağa bulanmış varlığı anlamanın başlangıcında

Ve sâde ümitsizlik ve gökyüzünün hüznü

Ve bu çimentolu ellerin güçsüzlüğü.

Zaman geçti

Zaman geçti ve saat dört kez çaldı

Dört kez çaldı

Bugün Dey* ayının ilk günü

Mevsimlerin sırtını biliyorum ben

Ve anlıyorum anların sözünü...

Mezarda yatıyor kurtarıcı

Ve toprak, kabul edici olan toprak

Huzurun bir işaretidir.

Zaman geçti ve saat dört kez çaldı

* İran takviminde Dey ayının ilk günü 21 Aralık'a denk gelmektedir.
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

در کوچه باد می آید
 در کوچه باد می آید
 و من به جفت گیری گل ها می اندیشم
 به غنچه هایی با ساق های لاغر کم خون
 و این زمان خسته مسلول
 و مردی از کنار درختان خیس می گذرد
 مردی که رشته های آبی رگ هایش
 مانند مارهای مرده از دو سوی گلوگاهش
 بالا خزیده اند
 و در سقیقه های منقلبش آن هجای خونین را
 تکرار می کنند
 - سلام
 - سلام
 و من به جفت گیری گل ها می اندیشم
 در آستانه فصلی سرد
 در محفل عزای آینه ها
 و اجتماع سوگوار تجربه های پریده رنگ
 و این غروب بارور شده از دانش سکوت
 چگونه می شود به آن کسی که می رود این سان
 صبور،
 سگین،

Rüzgâr esiyor sokakta

Rüzgâr esiyor sokakta

Ve ben çiçeklerin çiftleşmesini düşünüyorum

İnce saplı kansız goncaları

Ve bu veremli yorgun zamanı

Ve bir adam geçiyor ıslak ağaçların yanından

O adam ki damarlarının mavi dizisi

Ölü yılanlar gibi, boğazının iki yanından

Yukarıya doğru sürünmüş

Ve onun ters şakaklarında o kanlı heceyi

Tekrarlıyor:

- Merhaba

- Merhaba.

Ve ben çiçeklerin çiftleşmesini düşünüyorum

Soğuk mevsimin eşiğinde

Aynaların matem meclisinde

Ve soluk renkli tecrübelerin yaşlı meclisinde

Ve sessizliğin bilgisiyle yüklü bu günbatımında

Öylece

Sabırlı,

Ağır

سرگردان
فرمان ایست داد.
چگونه می‌تود به مرد گفت که او زنده نیست، او هیچ وقت
زنده نبوده است.

در کوچه باد می‌آید
کلاغ‌های منفرد انزوا
در باغ‌های پیر کسالت می‌چرخند
و نردبام
چه ارتفاع حقیری دارد.

آن‌ها تمام ساده لوحی یک قلب را
با خود به قصر قصه‌ها بردند
و اکنون دیگر
دیگر چگونه یک نفر به رقص بر خواهد خاست
و گیسوان کودکی را
در آب‌های جاری خواهد ریخت
و سبب را که سرانجام چیده‌است و بوییده‌است

Ve derbeder birine

Nasıl dur emri verilebilir?

Adama nasıl canlı olmadığı ve hiçbir zaman yaşamadığı
söylenebilir?

Rüzgâr esiyor sokakta

Birer köşeye çekilmiş kargalar

Dönüp dolaşıyorlar tembelliğin yaşlı bahçelerinde

Ve ne kadar da alçak bir boyu var

Merdiven-çatının!

Onlar bir kalbin bütün saflığını

Beraberlerinde götürdüler masallar sarayına

Ve şimdi artık

Artık nasıl dansa kalkacak insan

Ve çocukluğunun saçlarını

Nasıl dökecek akan sulara

Ve sonunda koparıp kokladığı elmayı

Nasıl ezecek üyâğının aklında?

ای یار، ای یگانه‌ترین یار
چه ابرهای سیاهی در انتظار روز میهمانی خورشیدند.

انگار در مسیری از تجسم پرواز بود که یک روز آن پرنده نمایان شد
انگار از خطوط سبز تخیل بودند
آن برگ‌های تازه که در شهوت نسیم نفس می‌زدند

انگار
آن شعله بنفش که در ذهن پاک پنجره‌ها می‌سوخت
چیزی به جز تصور معصومی از چراغ نبود.

در کوچه باد می‌آید
این ابتدای ویرانیست
آن روز هم که دست‌های تو ویران شدند باد می‌آمد
سناره‌های عزیز
ستاره‌های مقوایی عزیز
وقتی در آسمان، دروغ وزیدن می‌گیرد
دیگر چگونه می‌تود به سوره‌های رسولان سر تکسته پناه آورد؟
ما مثل مرده‌های هزاران هزار ساله به هم می‌رسیم و آنگاه
خورشید بر تپاهای اجساد ما قضاوت خواهد کرد.

Ey sevgili, ey eşsiz sevgili

Nice kara bulutlar güneşin ziyafetini beklemede.

O kuş bir gün ortaya çıktığında hayalî bir yolda uçuş
halindeydi sanki

Hayalgücünün yeşil çizgilerindendi sanki

Meltemin şehvetinde nefes alan o taze yapraklar

Sanki

Pencerelerin temiz zihninde yanan o mor alev

Lambanın masum bir görüntüsünden başka bir şey değildi.

Rüzgâr esiyor sokakta

Yıkımın başlangıcıdır bu

Senin ellerinin yıkıldığı gün de rüzgâr esiyordu

Sevgili yıldızlar

Kâğıttan yapılmış sevgili yıldızlar

Yalanlar esmeye başlayınca gökyüzünde

Sığınmak mümkün mü artık başı eğik peygamberlerin
surelerine?

Binlerce yıllık ölümler gibi kavuşacağız birbirimize ve o
zaman

Güneş hüküm verecek gövdelerimizin çürümesine.

من سردم است

من سردم است و انگار هیچ وقت گرم نخواهم شد
ای یار ای یگانه‌ترین یار آن شراب مگر چند ساله بود؟

نگاه کن که در اینجا

زمان چه وزنی دارد

و ماهیان چگونه گوشت‌های مرا می‌جووند

چرا مرا همیته در ته دریا نگاه می‌داری؟

من سردم است و از گوشواره‌های صدف بیزارم

من سردم است و می‌دانم

که از تمامی اوهام سرخ یک شقایق وحشی

جز چند قطره خون

چیزی به جا نخواهد ماند.

خطوط را رها خواهم کرد

و همچنین شمارش اعداد را رها خواهم کرد

و از میان شکل‌های هندسی محدود

به پهنه‌های حسی وسعت پناه خواهم برد

من عریانم، عریانم، عریانم

مثل سکوت‌های میان کلام‌های محبت عریانم

و زخم‌های من همه از عشق است

Üşüyorum

Üşüyorum ve hiçbir zaman ısınmayacağım sanki

Ey sevgilim, ey biricik sevgilim “Acaba kaç yıllıktı şarap?”

Bak, burada

Ne kadar ağırlığı var zamanın

Ve balıklar nasıl çiğniyorlar etlerimi

Niçin hep denizin dibinde tutuyorsun beni?

Üşüyorum ve nefret ediyorum sedef küpelerden

Üşüyorum ve biliyorum

Bir yaban gelinciğinin bütün kızıl kuruntularından

Birkaç damla kan dışında

Hiçbir şey kalmayacak geriye.

Bırakacağım çizgileri

Ve sayıları saymayı da bırakacağım

Ve sınırlı geometrik şekillerin arasından

Ölçünün duygusal genişliklerine sığınacağım

Çıplağım ben, çıplağım, çıplak

Sevgi sözlerinin arasındaki sessizlikler kadar çıplağım

Ve aşktandır benim bütün yaralarım

Aşktan, aşktan, aşktan.

من این جزیره سرگردان را
 از انقلاب اقیانوس
 و انفجار کوه گذر داده‌ام
 و تکه تکه شدن، راز آن وجود متحدی بود
 که از حقیرترین ذره‌هایش آفتاب به دنیا آمد.

سلام ای شب معصوم
 سلام ای شبی که چشم‌های گرگ‌های بیابان را
 به حفره‌های استخوانی ایمان و اعتقاد بدل می‌کنی
 و در کنار جویبارهای تو، ارواح بیدها
 ارواح مهربان تبرها را می‌بویند
 من از جهان بی تفاوتی فکرها و حرف‌ها و صداها می‌آیم
 و این جهان به لانه ماران مانند است
 و این جهان پر از صدای حرکت پاهای مردمیت
 که همچنان که ترا می‌بوسند
 در ذهن خود طناب دار ترا می‌یافتند.

سلام ای شب معصوم
 میان پنجره و دیدن
 همیشه فاصله‌ایست.

چرا نگاه نکردم؟

مانند آن زمان که مردی از کنار درختان خیس گذر می‌کرد...
 Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ben bu başıboş adayı
Okyanusun değişiminden
Ve dağın patlayışından geçirmişim
Ve paramparça olmak, en küçük parçalardan güneşin
oluştugu
O birleşik varlığın sırrıydı

Merhaba ey masum gece!
Merhaba ey çöl kurtlarının gözlerini
Kemikten inanç ve güven çukurlarına çeviren gece!
Senin derelerinin kıyısında söğüt ağaçlarının canları
Baltaların sevecen canlarını kokluyorlar
Ben, düşüncelerin, sözlerin ve seslerin farksız olduğu
dünyadan geliyorum
Ve yılanlar yuvasına benziyor bu dünya
Ve bu dünya, bir yandan seni öperken
Kendi zihinlerinde senin darağacının ipini dokuyan
İnsanların ayak hareketlerinin sesleriyle doludur.

Merhaba ey masum gece!
Her zaman bir aralık vardır
Pencere ile görmek arasında.
Niçin bakmadım?
Islak ağaçların yanından bir adam geçerken baktığım gibi...

چرا نگاه نکردم؟

انگار مادرم گریسته بود آن شب

آن شب که من به درد رسیدم و نطفه شکل گرفت

آن شب که من عروس خوشه‌های اقاقی شدم

آن شب که اصفهان پر از طنین کاشی آبی بود،

و آن کسی که نیمه من بود، به درون نطفه من بازگشته بود

و من در آینه می‌دیدمش،

که مثل آینه پاکیزه بود و روشن بود

و ناگهان صدایم کرد

و من عروس خوشه‌های اقاقی شدم...

انگار مادرم گریسته بود آن شب.

چه روشنایی بیهوده‌ای در این دریچه مسدود سر کشید

چرا نگاه نکردم؟

تمام لحظه‌های سعادت می‌دانستند

که دست‌های تو ویران خواهد شد

و من نگاه نکردم

تا آن زمان که پنجره ساعت

کشوده شد و آن قناری غمگین چهار بار نواخت

چهار بار نواخت

و من به آن زن کوچک بر خوردم

که چشم‌هایش، مانند لانه‌های خالی سیمرغان بودند

و آنچنان که در تحرک ران‌هایش می‌رفت

Niçin bakmadım?
Sanki annem ağlamıştı o gece
Benim acı duyduğum ve nutfenin şekil aldığı o gece
Akasya salkımlarının gelini olduğum o gece
İsfahan'ın mavi çini sesleriyle dolup taşıdığı o gece,
Benim diğer yarım, nutfemin içine dönmüştü
Ve ben aynada görüyordum onu,
Ayna gibi saf ve aydınlıktı
Ve ansızın çağırdı beni
Ve ben akasya salkımlarının gelini oldum...

Sanki annem ağlamıştı o gece.
Nasıl anlamsız bir aydınlık sızdı şu karanlık pencereden
Niçin bakmadım?
Bütün mutluluk anları biliyordu
Senin ellerinin yıkılacağını
Ve ben bakmadım
Saatin penceresi açılıp
O hüznü kanarya dört kez çaldı
Dört kez çaldı
Ve ben,
Gözleri, simurgların boş yuvalarına benzeyen
Ve öylece kalçalarının salıntısıyla yürüyen
O küçük kadına rastladım

گویى بکارت رؤیای پرشکوه مرا
با خود به سوى بستر شب مى برد.

آيا دوباره گيسوانم را
در باد شانه خواهم زد؟
آيا دوباره باغچه ها را بنفشه خواهم کاشت؟
و شمعدانى ها را
در آسمان پست پنجره خواهم گذاشت؟
آيا دوباره روى ليوان ها خواهم رقصيد؟
آيا دوباره زنگ در مرا به سوى انتظار صدا خواهد برد؟
به مادرم گفتم: "ديگر تمام شد"
گفتم: "هميشه پيش از آن که فکر کنى اتفاق مى افتد
بايد براى روزنامه تسليتى بفرستيم"

انسان پوک
انسان پوک پر از اعتماد
نگاه کن که دندان هایش
چگونه وقت جویدن سرود مى خواند
و چشم هایش
چگونه وقت خيره شدن مى درند

و او چگونه از کنار درختان خيس مى گذرد:

Sanki benim görkemli rüyamın bekâretini
Gecenin yatağına götürüyordu beraberinde.

Yeniden tarayabilecek miyim
Saçlarımı rüzgârda?
Yeniden menekşe dikebilecek miyim bahçelere?
Ve gökyüzünde pencerenin arkasına
Koyabilecek miyim sardunyaları?
Yeniden dansedebilecek miyim kadehlerin üstünde?
Kapının zili, sesin bekleyişine götürecek mi beni yeniden?
“Bitti artık” dedim anneme.
“Her zaman, düşünmeye fırsat bulmadan olur olacaklar,
Bir başsağlığı ilanı vermeliyiz gazeteye” dedim.

Boş insan
Güven dolu boş insan
Bak nasıl şarkı söylüyor dişleri
Çiğneme sırasında
Ve gözleri nasıl parçalıyor,
Dikilip baktığı zaman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Ve nasıl geçiyor ıslak ağaçların yanından:

صبور،
سنگین،
سرگردان.

در ساعت چهار
در لحظه‌ای که رسته‌های آبی رگ‌هایش
مانند مارهای مرده از دو سوی گلوگاهش
بالا خزیده‌اند
و در شقیقه‌های منقبض آن هجای خونین را
تکرار می‌کنند

- سلام

- سلام

آیا تو

هرگز آن چهار لاله آبی را

بوییده‌ای؟...

زمان گذشت

زمان گذشت و شب روی شاخه‌های لخت اقاقی افتاد

شب پشت شیشه‌های پنجره سر می‌خورد

و با زبان سردش

ته مانده‌های روز رفته را به درون می‌کشد.

Sabırlı,
Ağırbaşlı,
Başıboş.

Saat dörtte

Damarlarının mavi dizileri

Ölü yılanlar gibi, boğazının iki tarafında

Yukarıya doğru süründüğü

Ve keyifsiz şakakların o kanlı hecenin

Tekrarlandığı bir anda

-Merhaba

-Merhaba

Acaba sen

O dört mavi laleyi

Kokladın mı hiç?

Zaman geçti

Zaman geçti ve akasyanın çıplak dallarına çöktü gece

Pencerenin camları ardında kayıyordu gece

Ve soğuk diliyle

Geçen günün artıklarını çekiyordu içine

من از کجا می‌آیم؟

من از کجا می‌آیم؟

که این چنین به بوی شب آغشته‌ام؟

هنوز خاک مزارش تازه‌ست

مزار آن دو دست سبز جوان را می‌گویم...

چه مهربان بودی ای یار، ای یگانه‌ترین یار

چه مهربان بودی وقتی دروغ می‌گفتی

چه مهربان بودی وقتی که پلک‌های آینه‌ها را می‌بستی

و چلچراغ‌ها را

از ساقه‌های سیمی می‌چیدی

و در سیاهی ظالم مرا به سوی چراگاه عشق می‌بردی،

تا آن بخار گیج که دنباله حریق عطش بود بر چمن خواب می‌نشت

و آن ستاره‌های مفوایی

به گرد لایتناهی می‌چرخیدند.

چرا کلام را به صدا گفتند؟

چرا نگاه را به خانه دیدار میهمان کردند!

چرا نوازش را

به حجب گیسوان باکرگی بردند؟

نگاه کن که در اینجا

چگونه جان آن کسی که با کلام سخن گفت

و با نگاه نواخت

Nereden geliyorum ben?

Nereden geliyorum ben,

Ki öylece bulanmışım gecenin kokusuna !

Mezarının toprağı tazedir hâlâ

O yeşil genç çift elin mezarından söz ediyorum...

Ne kadar da sevecendin ey sevgilim, ey eşsiz sevgilim

Ne kadar da sevecendin yalan söylerken

Ne kadar da sevecendin, aynaların gözkapaklarını kaparken

Ve avizeleri

Tel saplarından koparırken

Ve zifiri karanlıkta beni aşk otağına götürürken

Rüya çimenine konmuş susuzluk yangınının peşindeki

şaşkın buhara kadar

Ve o kâğıttan yıldızlar

Sonsuzluğun etrafında dönüyorlardı.

Niçin sesle söylediler sözü?

Niçin “görme”nin evine konuk ettiler “bakış”ı?

Niçin okşamayı

Bekâret saçının utangaçlığına götürdüler?

Bak, burada

Sözle konuşan,

Bakışla seslenen,

و با نوازش از رمیدن آرامید
به تیرهای توهم
مصلوب گشته است.

و جای پنج شاخه انگشت‌های تو
که مثل پنج حرف حقیقت بودند
چگونه روی گونه او مانده است.

سکوت چیست، چیست، ای یگانه‌ترین یار؟
سکوت چیست به جز حرف‌های ناکفته
من از گفتن می‌مانم، اما زبان گنجشکان
زبان زندگی جمله‌های جاری جشن طبیعت است.
زبان گنجشکان یعنی: بهار. برگ. بهار.
زبان گنجشکان یعنی: نسیم. عطر. نسیم.
زبان گنجشکان در کارخانه می‌میرد.
این کیست این کسی که روی جاده ابدیت
به سوی لحظه نوحید می‌رود
و ساعت همیشگی را
با منطق ریاضی تفریق‌ها و تفرقه‌ها کوک می‌کند.
این کیست این کسی که بانگ خروسان را
آغاز قلب روز نمی‌داند

Ve okşayıyla sakinleşen o insanın canı

Kuruntu oklarıyla

Nasıl çarmıha gerildi.

“Doğru”nun beş harfine benzeyen

Senin beş dal parmağının izi

Nasıl kaldı onun yanağında?

Sessizlik nedir, nedir ey eşsiz sevgilim?

Sessizlik nedir, söylenmemiş sözler dışında?

Aciz kalıyorum söylemekten ama serçelerin dili

Doğa eğlencesinin akan cümlelerinin hayat dilidir

Serçelerin dili, yani: Bahar. Yaprak. Bahar.

Serçelerin dili, yani: Esinti. Koku. Esinti.

Fabrikalarda ölüyor serçelerin dili

Kimdir, şu sonsuzluk yolunda

Birlik anına doğru yürüyen

Ve her zamanki saatini

Çıkarmalar ve ayırmalar matematiği mantığıyla kuran kişi?

Kimdir, şu horozların ötüşünü

Günün başlangıcı olarak değil de

Kahvaltı kokusunun başlangıcı olarak bilen kişi?

این کیست این کسی که تاج عشق به سر دارد
و در میان جامه‌های عروسی پوشیده‌ست.

پس آفتاب سرانجام
در یک زمان واحد
بر هر دو قطب ناامید نتابید.
تو از طنین کاشی آبی تهی شدی.

و من چنان پُرم که روی صدایم نماز می‌خوانند...

جنازه‌های خوبخت
جنازه‌های ملول
جنازه‌های ساکت متفکر
جنازه‌های خوش برخورد، خوش پوش، خوش خوراک
در ایستگاه‌های وقت‌های معین
و در زمینه مشکوک نورهای موقت
و شهوت خرید میوه‌های فاسد بیهودگی...
آه،

چه مردمانی در چارراه‌ها نگران حوادثند
و این صدای سوت‌های توقف
در لحظه‌ای که باید، باید، باید

Kimdir, şu başında aşk tacı olan
Ve düğün giysilerinin önünde çürüyen kişi?

Demek ki güneş, sonunda
Aynı anda
Her iki ümitsizlik kutbuna çarpmadı
Ve boşaldın sen, mavi çini tınlamasından

Ve ben öylesine doluyum ki namaz kılıyorlar sesimin
üzerinde

Mutlu cesetler
Üzgün cesetler
Düşünen suskun cesetler
İyi davranan, şık giyinen, güzel yiyen cesetler
Belirli zamanların istasyonlarında
Ve geçici ışıkların kuşkulu alanında
Ve başıboşluğun çürümüş meyvelerini alma arzusunda...
Ah,

Kavşaklarda olayları merakla bekleyen nice insanlar var
Ve “dur” düdüklerinin sesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Bir adamın ezilmesi gereken, gereken, gereken bir anda

مردی به زیر چرخ‌های زمان له شود
مردی که از کنار درختان خیس می‌گذرد

من از کجا می‌آیم؟

به مادرم گفتم: "دیگر تمام شد."
گفتم: "همیشه پوش از آن که فکر کنی اتفاق می‌افتد
باید برای روزنامه تسلیتی بفرستیم."

سلام ای غرابت تنهایی
اتاق را به تو تسلیم می‌کنم
چرا که ابرهای تیره همیشه
پیغمبران آیه‌های تازه تطهیرند
و در شهادت یک شمع
راز منوری است که آن را
آن آخرین و آن کشیده‌ترین شعله خوب می‌داند.

ایمان بیاوریم

ایمان بیاوریم به آغاز فصل سرد

ایمان بیاوریم به ویرانه‌های باغ‌های تخیل

به داس‌های واژگون شده بی‌کار

Zamanın tekerlekleri altında,
Islak ağaçların yanından geçen adamın...

Nereden geliyorum ben?

“Bitti artık” dedim anneme.

“Her zaman, düşünmeye fırsat bulmadan olur olacaklar,
Bir başsağlığı ilanı vermeliyiz gazeteye” dedim.

Merhaba ey yalnızlık tuhafılığı
Sana bırakıyorum odayı
Çünkü kara bulutlar, her zaman
Arınmanın yeni ayetlerinin elçisidirler
Ve bir mumun şehit düşmesinde
Parlak bir sır vardır
O en son ve en uzun alev iyi biliyor onu

İnanalım

İnanalım soğuk mevsimin başlangıcına

İnanalım hayalî bahçe harabelerine

İşsizliğin baş aşağı düşmüş oraklarına

و دانه‌های زندانی.

نگاه کن که چه برفی می بارد...

شاید حقیقت آن دو دست جوان بود، آن دو دست جوان

که زیر بارش یکریز برف مدفون شد

و سال دیگر، وقتی بهار

با آسمان پشت پنجره همخوابه می شود

و در تنش فوران می کنند

فواره‌های سبز ساقه‌های سبکبار

شکوفه خواهد داد ای یار، ای یگانه‌ترین یار

ایمان بیاوریم به آغاز فصل سرد...

Ve tutsak tohumlara.

Bak, nasıl kar yağıyor...

Belki gerçek, o iki genç eldi, o iki genç el

Karın durmak bilmeyen yağışının altında gömülen

Ve gelecek yıl, baharda

Pencerenin ardındaki gökyüzüyle birlikte uyuyan

Ve bedeninde fışkıran

Hafif yüklü dalların yeşil fısıkiyeleri

Tomurcuk açacak, ey sevgilim, ey eşsiz sevgilim

İnanalım soğuk mevsimin başlangıcına...

بعد از تو ای هفت سالگی

ای هفت سالگی

ای لحظه‌های شکفت عزیمت

بعد از تو هر چه رفت، در انبوهی از جنون و جهالت رفت

بعد از تو پنجره که رابطهای بود سخت زنده و روشن

میان ما و پرنده

میان ما و نسیم

شکست

شکست

شکست

بعد از تو آن عروسک خاکی

که هیچ چیز نمی‌گفت ، هیچ چیز به جز آب، آب، آب

در آب غرق شد

بعد از تو ما صدای زنجرها را کشیم

و به صدای زنگ، که از روی حرفهای الفبا بر می‌خاست

و به صدای سوت کارخانه‌های اسلحه‌سازی، دل بستیم.

SENDEN SONRA EY YEDİ YAŞ

Ey yedi yaş

Ey gidişin şaşırtıcı anları

Senden sonra ne gittiyse, delilik ve cehalet yığını içinde gitti

Senden sonra

Bizimle kuş,

bizimle meltem arasında,

capcanlı ve aydınlık bir bağ olan pencere

Kırıldı

kırıldı

kırıldı senden sonra

“Su! Su! Su!” dışında hiçbir şey söylemeyen

o toprak bebek

suda boğuldu.

Senden sonra öldürdük cırcırböceklerinin sesini

ve alfabe harflerinin üzerinden yükselen zil sesine

ve silah fabrikalarının düdüğüne gönül bağladık

بعد از تو ما که جای بازمان زیر میز بود
 از زیر میزها
 به پشت میزها
 و از پشت میزها
 به روی میزها رسیدیم
 و روی میزها بازی کردیم
 و باختیم، رنگ ترا باختیم، ای هفت سالگی.

بعد از تو ما به هم خیانت کردیم
 بعد از تو ما تمام یادگاری‌ها را
 با تکه‌های سرب، و با قطره‌های منفجر شده خون
 از گنجگاه‌های گنج گرفته دیوارهای کوچه زدودیم.

بعد از تو ما به مبدان‌ها رفتیم
 و داد کشیدیم:
 «زنده باد،
 مرده باد»

و در هیاهوی مبدان، برای سکه‌های کوچک آوازه خوان
 که زیرکانه به دیدار شهر آمده بودند، دست زدیم.

بعد از تو ما که قاتل یکدیگر بودیم

Senden sonra, oyun yerimiz masanın altında olan bizler

Masaların altından

Masaların arkasına

Ve masaların arkasından

Masaların üstüne vardık

Ve masaların üstünde oynadık

Ve kaybettik, senin rengini kaybettik, ey yedi yaş!

Senden sonra ihanet ettik birbirimize

Senden sonra bütün hatıraları

Kurşun parçalarıyla ve dağılmış kan damlalarıyla

Sokak duvarlarının alçılı şakaklarından temizldik.

Senden sonra meydanlara gittik

“Yaşasın!”,

“Kahrolsun!” diye bağırdık.

Ve meydanın kargaşasında, zekice şehri görmeye gelen

Şarkıcının paralarına alkış tuttuk

Senden sonra, birbirimizin katili olan bizler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aşk için yargıda bulunduk

و همچنان که قلب‌هامان
در جیب‌هایمان نگران بودند
برای سهم عشق قضاوت کردیم.

بعد از تو ما به قبرستان‌ها رو آوردیم
و مرگ، زیر چادر مادر بزرگ نفس می‌کشید
و مرگ، آن درخت تناور بود
که زنده‌های اینسوی آغاز
به شاخه‌های ملولش دخیل می‌بستند
و مرده‌های آن سوی پایان
به ریشه‌های فسفریش چنگ می‌زدند
و مرگ روی آن ضریح مقدس نشسته بود
که در چهار زاویه‌اش، ناگهان چهار لاله‌آبی
روشن شدند.

صدای باد می‌آید
صدای باد می‌آید، ای هفت سالگی

برخاستم و آب نوشیدم
و ناگهان به خاطر آوردم

که کشتزارهای جوان تو از هجوم ملخ‌ها چگونه ترسیدند.

Ve öylece yüreklerimiz
Endişeliyken ceplerimizde
Aşkın payı için yargıda bulunduk

Senden sonra, mezarlıklara yöneldik biz
Ve ölüm, soluk alıyordu büyükannenin çarşafının altında
Ve o kocaman ağaçtı ölüm,
Başlangıcın berisindeki canlılar
Adak bezi bağıyorlardı onun usanmış dallarına
Ve sonun öte tarafındaki ölümler
Pençe vuruyorlardı onun fosforlu köklerine
Ve o kutsal türbenin üzerine oturmuştu ölüm
Ki onun dört köşesinde, dört mavi şamdan
Aydınlandı aniden.

Rüzgâr sesi geliyor
Rüzgâr sesi geliyor, ey yedi yaş

Kalktım ve su içtim
Ve aniden hatırladım

Senin körpe ekin tarlalarının nasıl korktuğunu çekirgelerin
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
saldırısından.

چقدر باید پرداخت

چقدر باید

برای رشد این مکعب سیمانی پرداخت؟

ما هرچه را که باید

از دست داده باشیم، از دست داده‌ایم

ما بی چراغ به راه افتادیم

و ماه ، ماه ، مادهٔ مهربان، همیشه در آنجا بود

در خاطرات کودکانهٔ یک پشت بام کاهکلی

و بر فراز کشتزارهای جوانی که از هجوم ملخ‌ها می‌ترسیدند

چقدر باید پرداخت؟...

Ne kadar ödemek gerek
Bu beton küpün gelişmesi için
Ne kadar ödemek gerek?

Biz ne kadar varsa
Kaybetmemiz gereken, kaybettik
Yola, ışıksız düştük biz
Ve ay, ay, o şefkat kaynağı, hep oradaydı
Balçıktan bir çatının çocukça hatıralarında
Ve çekirgelerin saldırısından korkan o körpe ekin tarlalarının
üzerinde

Ne kadar ödemek gerek?

پنج‌جره

یک پنجره برای دیدن
یک پنجره برای شنیدن
یک پنجره که مثل حلقه‌ی چاهی
در انتهای خود به قلب زمین می‌رسد
و باز می‌شود به سوی و سعت این مهربانی مکرر آبی رنگ
یک پنجره که دست‌های کوچک تنهایی را
از بخشش شبانه‌ی عطر ستاره‌های کریم
سرشار می‌کند.
و می‌شود از آنجا
خورتید را به غربت گل‌های شمعدانی مهمان کرد
یک پنجره برای، من کافیست.

من از دیار عروسک‌ها می‌آیم
از زیر سایه‌های درختان کاغذی
در باغ یک کتاب مصور
از فصل‌های خنک تجربه‌های عقیم دوستی و عشق
در کوچه‌های خاکی معصومیت
از سال‌های، رشد حروف پرده‌رنگ الهما

PENCERE

Bir pencere, görmek için

Bir pencere, duymak için

Bir pencere, kuyu halkası gibi

Kendi sonunda, yerin merkezine ulaşan

Ve şu tekrarlanan mavi şefkatin genişliğine doğru yeniden
açılan

Bir pencere, yalnızlığın küçücük ellerini

Cömert yıldızların geceleyin bağışladığı hoş kokuyla
Dolduran

Ve oradan, güneşin sardunya çiçeklerinin gubetine konuk
edilebildiği

Bir pencere, yeter bana.

Oyuncak bebekler ülkesinden geliyorum

Kâğıt ağaçların gölgelerinin altından

Resimli bir kitabın bahçesinde

Masumiyetin toprak sokaklarında

Alfabelerin soluk harflerinin geliştiği yıllardan

در پشت میزهای مدرسه‌ی ملول
 از لحظه‌ای که بچه‌ها توانستند
 بر روی تخته حرف 'سنگ' را بنویسند
 و سارهای سراسیمه از درخت کهنال پر زدند.
 من از میان ریشه‌های گیاهان گوشتخوار می‌آیم
 و مغز من هنوز
 لبریز از صدای وحشت پروانه‌ایست که او را
 در دفتری به سنجاقی
 مصلوب کرده بودند.

وقتی که اعتماد من از ریسمان ست عدالت آویزان بود
 و در تمام شهر
 قلب چراغ‌های مرا تکه تکه می‌کردند
 وقتی که چشم‌های کودکانی عشق مرا
 با دستمال تیره‌ی قانون می‌بستند
 و از شقیقه‌های مضطرب آرزوی من
 فواره‌های خون به بیرون می‌پاشید
 وقتی که زندگی من دیگر

چیزی نبود، هیچ چیز به‌جز تیک تاک ساعت دیواری
 Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
 دریافتم، باید، باید، باید

Veremli okul sıralarında

Çocukların, karatahtaya

“Taş” sözcüğünü yazabildikleri

Ve sığırcıkların, yaşlı ağaçların üzerinden kanat çırpıp
uçtukları zamanlardan beri.

Etobur bitkilerin köklerinden geliyorum ben

Ve beynim hâlâ

Ataçla bir deftere

Asmış oldukları

Bir kelebeğin dehşet veren sesiyle dopdolu.

Adaletin ince ipiyle asılıyken güvenim,

Ve bütün şehirde

Lambalarımın yüreğini paramparça ettikerinde,

Aşkımın çocuksu gözlerini

Kanunun kara mendiliyle kapattıklarında

Ve arzumun ıstıraplı şakaklarından

Kan fıskiyeleleri fışkırdığında

Benim hayatım

Duvar saatinin tiktaklarından başka bir şey olmadığında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Anladım ki mutlaka, mutlaka, mutlaka

دیوانه‌وار دوست بدارم.

یک پنجره برای من کافیست
 یک پنجره به لحظه‌ی آگاهی و نگاه و سکوت
 اکنون نهال گردو
 آنقدر قد کشیده که دیوار را برای برگ‌های جوانش
 معنی کند
 از آینه بپرس
 نام نجات دهنده‌ات را
 آیا زمین که زیر پای تو می لرزد
 تنه‌اتر از تو نیست؟
 پیغمبران، رسالت ویرانی را
 با خود به قرن ما آوردند؟
 این انفجارهای پیایی،
 و ابرهای موم،
 آیا طنین آیه‌های مقدس هتند؟
 ای دوست، ای برادر، ای همخون
 وقتی به ماه رسیدی
 تاریخ قتل عام گل‌ها را بنویس.

همیشه جواب‌ها

از ارتفاع ساده‌لوحی خود پرت می‌شوند و می‌میرند

Sevmeliyim delicesine.

Bir pencere yeter bana

Bilinç, bakış ve suskunluk anında bir pencere

Şimdi ceviz fidanı

O kadar boy attı ki, genç yapraklarına

Anlatabilir duvarı

Aynaya sor

Kurtarıcının adını

Ayaklarının altında sarsılan yer

Daha yalnız değil midir senden?

Peygamberler, harabe elçiliğini

Çağımıza mı getirdiler beraberlerinde?

Bu art arda patlamalar

Ve zehirli bulutlar

Kutsal ayetlerin çınlaması mıdır acaba?

Ey dost, ey kardeş, ey kandaş,

Aya vardığında,

Çiçeklerin soykırım tarihini yaz.

Düşler daima

Safliklarının yüksekliğinden fırlatılıp ölürlər.

من شبدر چهارپری را می‌بویم

که روی گور مفاهیم کهنه روییده‌ست

آیا زنی که در کفن انتظار و عصمت خود خاک شد جوانی من بود؟

آیا دوباره من از پله‌های کنجکاوی خود بالا خواهم رفت

یا به خدای خوب، که در پست بام خانه قدم می‌زند سلام بگویم؟

حس می‌کنم که وقت گذشته‌ست

حس می‌کنم که "لحظه" سهم من از برگ‌های تاریخ ست

حس می‌کنم که میز فاصله‌ی کاذبی‌ست در میان گیسوان من و

دست‌های این غریبه‌ی غمگین

حرفی به من بزن

آیا کسی که مهربانی یک جسم زنده را به تو می‌بخشد

جز درک حس زنده بودن از تو چه می‌خواهد؟

حرفی به من بزن

من در پناه پنجره‌ام

با آفتاب رابطه دارم.

Eski kavramların mezarı üstünde yeşeren
Dört yapraklı yoncayı kokluyorum ben
Bekleyiş ve namus kefeninde toprak olan kadın, benim
gençliğim miydi?
Acaba tekrar çıkabilecek miyim merak merdivenlerimden,
Evin çatısında adım atan güzel Allah’a selam vermek için?

Artık zamanın geçtiğini hissediyorum
Payıma düşen “an”ın, tarihin yapraklarından olduğunu
hissediyorum
Benim saçlarımla şu üzgün yabancının elleri arasında
Aldatıcı bir mesafe masası olduğunu hissediyorum.

Bir şey anlat bana
Canlı bir bedenın şefkatini sana bağışlayan,
Canlı kalma hissini algılamaktan başka ne ister senden?
Bir şey anlat bana
Pencereme sığınmış,
Ve güneşle bağlantı kurmuşum.

دلیم برای باغچه می‌سوزد

کسی به فکر گل‌ها نیست
کسی به فکر ماهی‌ها نیست
کسی نمی‌خواهد
باور کند که باغچه دارد می‌میرد
که قلب باغچه در زیر آفتاب ورم کرده است
که ذهن باغچه دارد آرام آرام
از خاطرات سبز تهی می‌شود
و حس باغچه انگار
چیزی مجردست که در انزوای باغچه پوسیده‌ست
حیات خانه‌ی ما تنهاست
حیات خانه‌ی ما
در انتظار بارش یک ابر ناشناس
خمیازه می‌کشد
و حوض خانه‌ی ما خالی‌ست
ستاره‌های کوچک بی‌تجربه
از ارتفاع درختان به خاک می‌افتند
و از میان پنجره‌های پریده رنگ خانه‌ی ماهی‌ها
شب‌ها صدای سرفه می‌آید
حیات خانه‌ی ما تنهاست

İÇİM YANIYOR BAHÇEYE

Çiçekleri düşünen yok

Balıkları düşünen yok

İnanmak isteyen yok

Bahçenin ölmekte olduğuna

Bahçenin yüreğinin, güneşin altında şiştiğine

Bahçenin zihninin yavaş yavaş

Yeşil hatıralardan arındığına.

Ve bahçenin hissi sanki

Bahçenin inzivasında çürüyen soyut bir şeydir

Evimizin bahçesi yalnızdır

Evimizin bahçesi

Tanımadık bir bulutunun yağışının bekleyişinde

Esnemektedir

Ve boştur evimizin havuzu

Deneyimsiz küçük yıldızlar

Ağaçların yüksekliğinden yere düşüyorlar

Ve balıkların evinin soluk pencerelerinden

Geceleri öksürük sesi geliyor

Evimizin bahçesi yalnızdır

پدر می گوید:

«از من گذشته است

از من گذشته است

من بار خود را بردم

و کار خود را کردم»

و در اتاقش، از صبح تا غروب،

یا شاهنامه می خواند

یا ناسخ التواریخ

پدر به مادر می گوید:

«لعنت به هر چه ماهی و هر چه مرغ

وقتی که من بمیرم دیگر

چه فرق می کند که باغچه باشد

یا باغچه نباشد

برای من حقوق تقاعد کافیست.»

مادر تمام زندگیش

سجاده ایست گسترده

در آستان وحشت دوزخ

مادر همیشه در ته هر چیزی

دنبال جای پای معصیتی می گردد.

و فکر می کند که باغچه را کفر یک گیاه

آلوده کرده است.

Babam diyor:

“Benden geçti

Benden geçti

Unumu eledim,

Eleğimi duvara astım.”

Ve odasında sabahtan akşama kadar

Ya “Şâhname” okuyor

Ya da “Nasihu’t-Tevârih”

Babam, anneme diyor:

“Lanet olsun ne kadar balık varsa, ne kadar kuş vasa,

Ben ölünce

Ne fark eder, ha bahçe var

Ha bahçe yok

Emekli maaşım yeter bana.”

Annemin bütün hayatı

Serilmiş bir seccadedir,

Cehennemin dehşet eşiğine.

Annem, her şeyin altında

Bir günahın izini arar

Ve düşünür, bir bitkinin küfrünün

Bahçeyi kirlettiğini

مادر تمام روز دعا می خواند
 مادر گناهکار طبیعی ست
 و فوت می کند به تمام گل ها
 و فوت می کند به تمام ماهی ها
 و فوت می کند به خودش
 مادر در انتظار ظهور است
 و بخشی که نازل خواهد شد
 برادرم به باغچه می گوید قبرستان
 برادرم به اغتشاش علف ها می خندد
 و از جنازه های ماهی ها
 که زیر پوست بیمار آب
 به ذره های فاسد تبدیل می شوند
 شماره بر می دارد
 برادرم به فلسفه معتاد است
 برادرم شفای باغچه را
 در انهدام باغچه می داند
 او مست می کند
 و مشت می زند به در و دیوار
 و سعی می کند که بگوید
 بسیار دردمند و خسته و مأیوس است
 او ناامیدیش را هم

Bütün gün dua eder annem,
Doğal bir günahkârdır annem
Ve üfler bütün çiçeklere
Ve üfler bütün balıklara
Ve üfler kendine
Beklemektedir annem, ilahi zuhuru
Ve gökten inecek bağışı.
Kardeşim, mezarlık diyor bahçeye
Kardeşim, otların karışıklığına gülüyor
Ve suyun hastalıklı kabuğunun altında
Bozuk zerreciklere dönüşen
Balıkların cesetlerini
Sayıyor
Kardeşim alışıktır felsefe yapmaya
Kardeşim, bahçenin şifa bulmasını
Bahçenin yıkılışında görüyor.
Fital gibi oluyor
Ve yumrukluyor kapıyı, duvarı
Ve anlatmaya çalışıyor
Çok dertli, yorgun ve ümitsiz olduğunu,
Ümitsizliğini de

مثل شناسنامه و تقویم و دستمال و فندک و خودکارش
همراه خود به کوچه و بازار می برد
و ناامیدیش

آنقدر کوچک است که هر شب
در ازدحام میکده گم می شود.
و خواهرم که دوست کل ها بود
و حرف های ساده ی قلبش را
وقتی که مادر او را می زد
به جمع مهربان و ساکت آن ها می برد
و گاه گاه خانواده ی ماهی ها را به آفتاب و شیرینی مهمان می کرد...
او خانه اش در آن سوی شهر است
او در میان خانه ی، مصنوعیش
با ماهیان قرمز مصنوعیش
و در پناه عشق همسر مصنوعیش
و زیر شاخه های درختان سیب مصنوعی،
آوازه های مصنوعی می خواند
و بچه های طبیعی می سازد
او

هر وقت که به دیدن ما می آید
و گوشه های دامنش از فقر باغچه آلوده می شود
حمام ادکلن می گیرد

Kimlik, takvim, mendil, çakmak ve tükenmez kalem gibi
Götürüyor beraberinde sokağa, çarşıya
Ve ümitsizliği,
O kadar küçüktür ki her gece
Kayboluyor meyhanenin kalabalığında.
Ve çiçekleri seven kız kardeşim,
Annem döverken onu,
Yüreğinin sade sözlerini,
Çiçeklerin şefkatli ve sessiz topluluğuna götürüyordu
Ve zaman zaman balıklar ailesini
Konuk ediyordu, güneşe ve tatlıya...
Şehrin öbür tarafındadır onun evi,
O, yapay evinin içinde
Yapay kırmızı balıklarla
Ve yapay eşinin aşkına sığınarak
Ve yapay elma ağaçlarının dallarının altında
Yapay şarkılar söylüyor
Ve doğal çocuklar yapıyor.
O,
Ne zaman gelse bizi görmeye,
Ve eteğinin köşesi bulaşsa bahçenin yoksulluğuna,
Kolonya banyosu yapıyor.

او

هر وقت که به دیدن ما می آید

آبستن است

حیاط خانه‌ی ما تنه‌است

حیاط خانه‌ی ما تنه‌است

تمام روز

از پشت در صدای تکه تکه شدن می آید

و منفجر شدن

همسایه‌های ما همه در خاک باغچه‌هاشان به جای گل

خمپاره و ملل می کارند

همسایه‌های ما همه بر روی حوض‌های کاشیشان

سرپوش می گذارند

و حوض‌های کاشی

بی آن که خود بخواهند

انبارهای مخفی باروتند

و بچه‌های کوچی ما کیف‌های مدرسه‌شان را

از بمب‌های کوچک

پُر کرده‌اند

حیاط خانه‌ی ما گیج است

من از زمانی

که قلب خود را گم کرده است می ترسم

O,

Ne zaman gelse bizi görmeye,

Gebedir

Evin bahçesi yalnızdır

Evin bahçesi yalnızdır

Bütün gün

Parçalanma sesi geliyor kapının ardından

Ve patlama sesi

Bütün komşularımız, bahçelerinin toprağında çiçek yerine

Top ve makineli tüfek ekiyorlar

Bütün komşularımız, çini havuzlarının

Üstünü örtüyorlar

Ve çini havuzlar,

Kendileri istemese de

Gizli barut depolarıdır

Ve sokağımızın çocukları, okul çantalarını

Küçük bombalarla

Doldururlar.

Afallamıştır evimizin bahçesi.

Ben,

Kendi kalbini kaybeden zamandan korkuyorum,

من از تصویر بیهودگی این همه دست
 و از تجسم بیگانگی این همه صورت می‌ترسم
 من مثل دانش آموزی
 که درس هندسه‌اش را
 دیوانه وار دوست می‌دارد تنها هستم
 و فکر می‌کنم که باغچه را می‌شود به بیمارستان برد
 من فکر می‌کنم...
 من فکر می‌کنم...
 من فکر می‌کنم...
 و قلب باغچه در زیر آفتاب ورم کرده است
 و ذهن باغچه دارد آرام آرام
 از خاطرات سبز تهی می‌شود.

Ben,
Bu kadar elin boş tasavvurundan
Bu kadar suratın yabancı bir şekilde canlanmasından
korkuyorum.

Ben,
Geometri dersini delicesine seven
Bir öğrenci gibi yalnızım
Ve bahçenin, hastaneye kaldırılabilceğini düşünüyorum
Ben düşünüyorum...
Ben düşünüyorum...
Ben düşünüyorum...
Ve şişmiştir bahçenin kalbi, güneşin altında
Ve bahçenin zihni yavaş yavaş
Arınıyor yeşil hatıralardan.

کسی که مثل هیچ کسی نیست

من خواب دیده‌ام که کسی می‌آید
من خواب یک ستاره‌ی قرمز دیده‌ام
و پلک چشم‌هی می‌پرد
و کفش‌هایم‌هی جفت می‌توند
و کور شوم
اگر دروغ بگویم
من خواب آن ستاره‌ی قرمز را
وقتی که خواب نبودم دیده‌ام

کسی می‌آید
کسی می‌آید
کسی دیگر
کسی به‌تر

کسی که مثل هیچ کس نیست، مثل پدر نیست، مثل انسی نیست،
مثل یحیی نیست، مثل مادر نیست
و مثل آن کی است که باید باشد
و قدش از درخت‌های خانه‌ی معمار هم بلندتر است
و صورتش از صورت امام زمان هم روشن‌تر است

KİMSEYE BENZEMEYEN KİMSE

Birinin geldiğini gördüm düşümde,
Kızıl bir yıldız gördüm düşümde,
Ve sürekli oynuyor göz kapağım,
Ve sürekli çift oluyor ayakkabılarım,
Ve kör olayım
Yalan söylüyorsam,
Ben o kızıl yıldız düşün
Uykuda değilken gördüm.

Biri geliyor

Biri geliyor

Başka biri

Daha iyi biri

Kimseye benzemeyen, babaya benzemeyen, dosta benzemeyen, Yahya'ya benzemeyen, anneye benzemeyen biri

Olması gereken kimseye benzeyen

Ve boyu mimarın evinin ağaçlarından da uzun olan

Ve yüzü, dönemin İmamının yüzünden de parlak olan

و از برادر سید جواد هم
که رفته است

و رخت پاسبانی پوتیده است نمی‌ترسد

و از خودِ خودِ سبجواد هم که تمام اتاق‌های منزل ما مال اوست
نمی‌ترسد

و اسمش آن‌چنان که مادر

در اول نماز و در آخر نماز صدایش می‌کند

یا قاضی القضاات است

یا حاجت الحاجات است

و می‌تواند

تمام حرف‌های سخت کتاب کلاس سوم را

با چشم‌های بسته بخواند

و می‌تواند حتی هزار را

بی‌آن‌که کم بیاورد از روی بیست میلیون بردارد

و می‌تواند از مغازه‌ی سبجواد، هرچه که لازم دارد، جنس نسیه
بگیرد

و می‌تواند کاری کند که لامپ آله

که سبز بود: مثل صبح سحر سبز بود.

دوباره روی آسمان مسجد مفتاحیان

روشن شود

آخ...

چقدر روشنی خوبست

Ve gitmiş olan

Ve bekçilik giysisi giyen

Seyit Cevad'ın kardeşinden de korkmayan

Ve evimizin bütün odalarının sahibi olan Seyit Cevad'ın
kendisinden bile korkmayan biri

Ve adı, annemin

Namazın başında ve sonunda seslendiği şekliyle

Ya “kazi’l-kuzat”

Ya da “hâcetü’l-hâcat” olan

Ve üçüncü sınıf kitabının bütün güç sözcüklerini

Gözü kapalı okuyabilen

Ve hatta bini

Yirmi milyondan eksiksiz çıkarabilen

Ve Seyit Cevad'ın mağazasından, ne kadar ihtiyacı varsa

Veresiye mal alabilen

Ve o yeşil olan; sabah seheri gibi yeşil olan

“Allah” lambasını,

Miftahiyan Camii'nin göğünde

Yeniden aydınlatabilen biri

Ah...

Ne kadar güzeldir aydınlık

چقدر روشنی خوبست
 و من چقدر دلم می‌خواهد
 که یحیی
 یک چارچرخه داشته باشد
 و یک چنراغ زنبوری
 و من چقدر دلم می‌خواهد
 که روی چارچرخه‌ی یحیی میان هندوانه‌ها و خربزه‌ها بنشینم
 و دور میدان محمدیه بچرخم
 آخ...

چقدر دور میدان چرخیدن خوبست
 چقدر روی پشت بام خوابیدن خوبست
 چقدر باغ ملی رفتن خوبست
 چقدر مزه‌ی پیسی خوبست
 چقدر سینمای فردین خوبست
 و من چقدر از همه‌ی چیزهای خوب خوشم می‌آید
 و من چقدر دلم می‌خواهد
 که گیس دختر سید جواد را بکشم

چرا من این‌همه کوچک هستم
 که در خیابان‌ها گم می‌شوم
 چرا پدر که این‌همه کوچک نیست
 و در خیابان‌ها گم نمی‌شود

Ne kadar güzeldir aydınlık

Ve ben ne kadar çok istiyorum

Yahya'nın dört tekerlekli bir arabaya sahip olmasını

Bir de lüks lambasına

Ve ben ne kadar çok istiyorum

Yahya'nın dört tekerlekli arabasında karpuzlarla kavunlar
arasında oturmayı

Ve Muhammediye Meydanı'nın etrafında tur atmayı

Ah...

Ne kadar güzeldir meydanın etrafında tur atmak

Ne kadar güzeldir çatıda uyumak

Ne kadar güzeldir Milli Park'a gitmek

Ne kadar güzeldir Pepsi'nin tadı

Ne kadar güzeldir Ferdin Sineması

Ve ne kadar hoşuma gider bütün güzel şeyler

Ve ben ne kadar çok istiyorum

Seyit Cevad'ın kızının saçını çekmeyi

Niçin öyle küçüğüm ben

Caddelerde kaybolacak kadar

Niçin o kadar küçük değil babam

Ve caddelerde kaybolmuyor

کاری نمی‌کند که آن‌کسی که به خواب من آمده است، روزآمدنش را
جلو بیندازد

و مردم محله کشتارگاه

که خاک باغچه‌هاشان هم خون‌بست

و آب حوض‌هاشان هم خون‌بست

و تخت کفش‌هاشان هم خون‌بست

چرا کاری نمی‌کنند

چرا کاری نمی‌کنند

چقدر آفتاب زمستان تنبل است

من پله‌های پشت بام را جارو کرده‌ام

و شیشه‌های پنجره را هم شسته‌ام.

چرا پدر فقط باید

در خواب، خواب ببیند

من پله‌های پشت بام را جارو کرده‌ام

و شیشه‌های پنجره را هم شسته‌ام.

کسی می‌آید

کسی می‌آید

کسی که در دلش با ماست، در نفش با ماست، در صدایش با ماست

Düşüme giren kişinin geliş gününü erkene almak için bir şey yapmıyor

Ve bahçelerinin toprağı kanlı olan

Ve havuzlarının suyu da kanlı olan

Ve ayak tabanları da kanlı olan

Kıyım bölgesi halkı

Niçin bir şey yapmıyor

Niçin bir şey yapmıyor

Ne kadar da tembeldir kış güneşi

Çatı merdivenini süpürdüm ben

Pencerenin camlarını da yıkadım.

Baba niçin

Sadece uyurken düş görmeli?

Çatı merdivenini süpürdüm ben

Pencerenin camlarını da yıkadım.

Biri geliyor

Biri geliyor

Gönlüyle bizimle, nefesiyle bizimle, sesiyle bizimle olan biri

کسی که آمدنش را

نمی‌شود گرفت

و دستبند زد و به زندان انداخت

کسی که زیر درخت‌های کهنه‌ی یحیی بچه کرده‌است

و روز به روز

بزرگ می‌شود، بزرگ‌تر می‌شود

کسی از باران، از صدای شرشر باران، از میان بیچ و بیچ گل‌های اطلی

کسی از آسمان توپخانه در شب آتش‌بازی می‌آید

و سفره را می‌اندازد

و نان را قسمت می‌کند

و پپی را قسمت می‌کند

و باغ ملی را قسمت می‌کند

و شربت سباه‌سرفه را قسمت می‌کند

و روز اسم‌نویسی را قسمت می‌کند

و نمره‌ی مریضخانه را قسمت می‌کند

و چکمه‌های لاستیکی را قسمت می‌کند

و سینمای فردین را قسمت می‌کند

درخت‌های دختر سبد جواد را قسمت می‌کند

و هرچه را که باد کرده باشد قسمت می‌کند

و سهم ما را می‌دهد

من خواب دیده‌ام...

Gelişi

Önlenemeyen,

Kelepçe takılamayan ve zindana atılamayan biri

Yahya'nın yaşlı ağaçlarının altında çocuk yapan

Ve günden güne

Büyüyen, daha da büyüyen biri

Yağmurdan, yağmurun şarıl şarıl sesinden, şebboyların

fısıltılarının arasından biri

Tophane göğünden ateş oyunu gecesi gelen

Ve sofrayı kuran

Ve ekmeği bölüştüren

Ve Pepsi'yi bölüştüren

Ve Milli Park'ı bölüştüren

Ve boğmaca şurubunu bölüştüren

Ve kayıt gününü bölüştüren

Ve hastane sıra numarasını bölüştüren

Ve lastik çizmeleri bölüştüren

Ve Ferdin sinemasını bölüştüren biri.

Seyit Cevad'ın kızının ağaçlarını bölüştürüyor

Ve fazlalık olan her şeyi bölüştürüyor

Ve payımızı da veriyor

Ben düş görmüşüm.

تنها صداست که می‌ماند

چرا توقف کنم، چرا؟
پرنده‌ها به جستجوی جانب آبی رفته‌اند
افق عمودی است
افق عمودی است و حرکت: فواره‌وار
و در حدود بینش
سیاره‌های نورانی می‌چرخند
زمین در ارتفاع به تکرار می‌رسد
و چاه‌های هوایی
به نقب‌های رابطه تبدیل می‌شوند
و روز وسعتی است
که در مخیله‌ی تنگ کرم روزنامه نمی‌گنجد

چرا توقف کنم؟
راه از میان مویرک‌های حیات می‌گذرد
کیفیت محیط کشتی، زهدان ماه
سلول‌های فاسد را خواهد کشت
و در فضای شیمیایی بعد از طلوع
تنها صداست
صدا که جذب ذره‌های زمان خواهد شد.
چرا توقف کنم؟

SADECE SESTİR KALICI OLAN

Niçin durayım, niçin?

Arayış için maviliğe doğru gitmiştir kuşlar

Dikeydir ufuk,

Dikeydir ufuk ve hareket fiskiye misali

Ve görüş sınırlarında

Dönüyor ışıklı gezegenler

Yükseklikte tekrara varıyor yeryüzü

Ve havadaki kuyular

Bağlantı deliklerine dönüşüyor

Ve o kadar geniştir ki gün

Gazete kurdunun dar hayaline sığmıyor.

Niçin durayım?

Hayatın kılcal damarlarının arasından geçiyor yol

Ayın ana rahmindeki geminin çevresinin niteliği

Bozuk hücreleri öldürecek

Ve güneşin doğuşundan sonraki kimyasal atmosferde

Sadece ses vardır,

Zamanın zerrelere bağlanacak olan ses.

Niçin durayım?

چه می‌تواند باشد مرداب

چه می‌تواند باشد جز جای تخم‌ریزی حشرات فساد
افکار سردخانه را جنازه‌های باد کرده رقم می‌زنند.

نامرد، در سیاهی

فقدان مردیش را پنهان کرده است
و سوسک ... آه

وقتی که سوسک سخن می‌گوید
چرا توقف کنم؟

همکاری حروف سربی بیهوده‌ست.

همکاری حروف سربی

اندیشه‌ی حقیر را نجات نخواهد داد.

من از سلاله‌ی درختانم

تنفس این هوای مانده ملولم می‌کند

پرنده‌ای که مرده بود به من پند داد که پرواز را به خاطر بسپارم

نهایت تمامی نیروها پیوستن است، پیوستن

به اصل روشن خورشید

و ریختن به شعور نور

طبیعی است

که آسیاب‌های بادی می‌پوسند

چرا توقف کنم؟

من خوشه‌های نارس گندم را

Ne olabilir bataklık

Ne olabilir, fesat böceklerinin yumurtlama yerinden
başka

Şişmiş cesetler belirliyor buzhanenin düşüncelerini.

Namert, karanlıkta

Gizlemiştir, mertliğinin kayboluşunu

Ve hamam böceği... ah

Konuşunca hamam böceği

Niçin durayım?

Kurşun harflerin işbirliği boşunadır.

Kurşun harflerin işbirliği

Kurtarmayacaktır hakir düşünceyi.

Ağaçların soyundanım ben

Şu bayatlamış havayı solumak usandırıyor beni

Ölen bir kuş uçmayı unutmamamı öğütledi bana

Bütün güçlerin sonu bağlanmaktır, bağlanmak

Güneşin parlak temeline

Ve dökülmek, ışığın bilincine

Doğaldır

Yel değirmenlerinin çürümeleri

Niçin durayım?

Ben, olgunlaşmamış buğday başaklarını

به زیر پستان‌هایم می‌گیرم
و شیر می‌دهم

صدا، صدا، تنها صدا
صدای خواهش شفاف آب به جاری شدن
صدای ریزش نور ستاره بر جدار مادگی خاک
صدای انعقاد نطفه‌ی معنی
و بسط ذهن مشترک عشق
صدا ، صدا ، صدا ، تنها صداست که می‌ماند

در سرزمین قدکوتاهان
معیارهای سنجش
همیشه بر مدار صفر سفر کرده‌اند
چرا توقف کنم؟
من از عناصر چهارگانه اطاعت می‌کنم
و کار تدوین نظامنامه‌ی قلبم
کار حکومت محلی کوران نیست

مرا به زوزه‌ی دراز توحش
در عضو جنی حیوان چکار
مرا به حرکت حقیر کرم در خلاء گوشتی چکار
مرا تبار خونی گل‌ها به زیستن متعهد کرده است
تبار خونی گل‌ها می‌دانید؟

Göğsümün altına alıyorum

Ve süt veriyorum

Ses, ses, sadece ses

Suyun, akmak için şeffaf isteğinin sesi

Toprağın dişilik duvarına, yıldız ışığının dökülüş sesi

Mana nutfesinin oluşum sesi

Ve aşkın ortak zihninin yayılma sesi,

Ses, ses, ses, sadece sestir kalıcı olan

Cüceler ülkesinde

Ölçü ayarları

Sıfır yörüngesinde dolaşıyor daima

Niçin durayım?

Dört unsura itaat ediyorum ben

Ve kalbimin anayasasını yazmak

Körlerin yerel hükümetinin işi değildir.

Ürkmenin uzun uğultusunda

Hayvanın cinsel uzvuyla ne ilgim var

Et boşluğunda kurtçuğun hakir hareketiyle ne ilgim var

Çiçeklerin kanlı soyu yaşamaya zorunlu kılmıştır beni,

Çiçeklerin kanlı soyu, biliyor musunuz?

پرفده مردنی است

دلم گرفته است

دلم گرفته است

به ایوان می‌روم و انگشتانم را
بر پوست کشیده‌ی شب می‌کشم

چراغ‌های رابطه تاریکند

چراغ‌های رابطه تاریکند

کسی مرا به آفتاب

معرفی نخواهد کرد

کسی مرا به میهمانی گنجشک‌ها نخواهد برد

پرواز را به خاطر بسیار

پرنده مردنی‌ست

KUŞ ÖLÜMLÜDÜR

Canım sıkılıyor

Canım sıkılıyor

Terasa çıkıyorum ve parmaklarımı

Gecenin gerilmiş derisine çekiyorum

Bağlantı ışıkları sönmüştür

Bağlantı ışıkları sönmüştür

Kimse beni

Tanıştırmayacak güneşle

Kimse beni götürmeyecek serçelerin konukluğuna

Uçmayı hatırla

Kuş ölümlüdür

Çevirmen Hakkında

PROF. DR. ALİ GÜZELYÜZ

İlkokul, ortaokul ve liseyi, doğum yeri olan Hatay'da tamamladı. Yüksek öğrenimine, Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi, Rus Dili ve Edebiyatı Bölümünde başladı. Bu bölümde bir yıl eğitim gördükten sonra, aynı fakültenin Fars Dili ve Edebiyatı Bölümüne geçerek 1987 yılında Lisans mezunu oldu. Yüksek Lisans (1992) ve Doktorasını (1998) ise aynı alanda İstanbul Üniversitesi'nde tamamladı.

1988-1990 yılları arasında Başbakanlık Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü'nde görev yaptı. Daha sonra İstanbul Üniversitesi'nde Araştırma Görevlisi olarak çalışmaya başladı. 1998'de Dr., 2001'de Yardımcı Doçent, 2002'de Doçent, 2008'de ise Profesör oldu.

Çok sayıda araştırma, inceleme ve çeviri eseri bulunan Prof. Dr. Ali Güzelyüz'ün ulusal ve uluslar arası hakemli dergilerde yayımlanmış onlarca makalesi ve yine ulusal ve uluslar arası sempozyumlarda sunulmuş onlarca bildirisi bulunmaktadır.

Farsçadan çevirdiği bazı kitaplar için İran İslâm Cumhuriyeti İstanbul Başkonsololuğu ve Kültür Ataşeliği'nden ödüller aldı.

İstanbul Üniversitesi'nde çok sayıda Yüksek Lisans ve Doktora tezleri de yöneten ve yönetmeye devam eden Prof. Dr. Ali Güzelyüz, ulusal ve uluslar arası akademik, kültürel ve diğer kurumlarda genel yayın müdürlüğü, yayın yönetmenliği, editorlük, yayın kurulu üyeliği, hakemlik ve danışmanlık gibi görevler de yapmaktadır.

Arapça, Farsça ve Türkçeyi hemen hemen aynı düzeyde bilen Prof. Dr. Ali Güzelyüz, orta düzeyde İngilizce ve Rusça da bilmektedir.

Halen İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde Fars Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı Başkanlığı görevi yanısıra Şarkiyat Araştırma Merkezi Müdürlüğü görevini de yürüten Prof. Dr. Ali Güzelyüz, evli ve iki çocuk babasıdır.

İnanalım Soğuk Mevsimin Başlangıcına

Furûğ Ferruhzâd

ایمان باوریم بہ آغاز فصل سرد

İnanalım Soğuk Mevsimin Başlangıcına, Furûğ Ferruhzâd'ın son kitabıdır. Aynı adı taşıyan uzun bir şiirle başlayan bu kitapta Furûğ, yıllarca deneyim, araştırma, ümitsizlik, şaşkınlık, gördüğü yalan dolanlar, tuzaklar, hileler, eziyetler, ikiyüzlülükler karşısında kendini her zamandan daha çok yalnız hissediyor ve soğuk mevsiminin başlayacağına inanıyor. Soğuk mevsimde ne olabilir? Kış, soğuk veya ölüm. Evet, bunların üçü de mevsimlerin sonudur. Tabiat mevsimlerinin sonu, kış; yaşam mevsiminin sonu, ölüm ve soğuk yani donmak, yani yaşamamak. Furûğ, bu anlarda mevsimlerin sırrını anlıyor ve şöyle diyor:

*Ve bu benim
Yalnız kadın
Soğuk mevsimin eşiğinde
Toprağa bulanmış varlığı anlamının başlangıcında
Ve sade ümitsizlik ve gökyüzünün hūznū
Ve bu çimentolu ellerin güçsüzlüğü
Zaman geçti
Zaman geçti ve saat dört kez çaldı
Dört kez çaldı
Bugün Dey ayının ilk günü (21 Aralık)
Mevsimlerin sırrını biliyorum ben
Ve anların sözünü anlıyorum...*

Şiirler Türkçeye çevrilirken özgünlüğünün bozulmamasına özen gösterilmiş ve Farsça metinleri ile birlikte verilmiştir.

ISBN 978-605-9986-11-3

